

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Œcumenica Cathedræ Apostolicæ Avthoritas

Reding, Augustin

[Ort nicht ermittelt], Anno M.DC.LXXXIX.

§. V. Nostratis sententiæ argumenta expenduntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38717

præsentem, videre licet etiam in *Vindicijs* no-
stris Baronij ad annum Christi 59. n. 2. & 3.

S. V.

Nostratis sententiæ argumenta
expeduntur:

ARGUMENTUM I.

Petium ex *Matthæi* 16. cap. à v. 18.
usque ad 20.

44. **E**T enim Concilij non acephali, etiam non
realiter separati a Capite, sed abstractivè
spectati absque Capite, sed plenè Oecumenici
per characterem Christi vicarium Papæ pro-
prium aggregari, atque Summi Pontificis con-
sensu roborati, duæ sunt prærogativæ *Matthæi*
18. traditæ, quarum una est omnimoda & con-
summata in rebus fidei decidendis infallibilitas:
altera est indefinita ligandi & solvendi potestas.
Atque ex *Matthæi* 16. v. 18. constat, Petro cum
ordine ad perpetuam Ecclesiæ statum, atque
ad eum ejus Successori esse promissam perfectam
indecretis fidei infallibilitatem, Christo com-
pellente Petrum: Tu es Petrus, & super hanc Pe-
tram ædificabo Ecclesiam meam; & portæ inferi
non prævalent adversus eam. Quomodo enim
Ecclesia, cujus forma essentialiter constitutiva
est fides, esset fundata supra Petram cui por-
tæ inferi prævalere haud possent, si ipsa Petra,
super quam est ædificata, non omnimodâ in fi-
dei dogmatibus decidendis infallibilitate pot-
retur? Altera deinde Concilij, quæ Oecume-
nici, ex Capite simul ac reliquo Ecclesiæ hie-
rarchico Corpore consistentis prærogativa
est. *Matthæi* 18. traditur sub hæc verbis: Amen
dico vobis, quidquid alligaveritis super terram, erit
ligatum & in cælis, & quidquid solveritis super ter-
ram, erit solutum & in cælis. At *Matthæi* 16. v.
18. Petro determinatè, ac individualiter, seu per-
sonaliter, atque ad eum, quæ dicitur à reliquis
Apostolis, dictum est à Christo: Tibi dabo cla-
ves Regni cælorum: & quodcumque ligaveris super
terram, erit ligatum & in cælis, & quodcumque
solveris super terram, erit solutum & in cælis. Quo-
modo igitur hæc Petri, ejusque Successoris
propriâ ligandi & solvendi potestate omnino
indefinitâ dici possit superior seu major Con-
cilij, etiam quæ Oecumenici, æquè licet indefi-
nita ligandi & solvendi autoritas?

Obiectio.

55. **E**Xcipiant fortassis Adversarij. Esto, in vi
præadductorum textuum inter se collato-
rum non probari Concilij Oecumenici super
Papâ superioritatem: at ex iisdem Divinis
Oraculis neque Papæ super Concilio superio-
ritatem evinci. Ad hæc Divo Augustino teste
lib. 1. Retract. cap. 21. Petram, super quâ Chri-
stus dixit ædificatum iri suam Ecclesiam, esse
fidem & confessionem Petri profitentis, Tu es
Christus Filius Dei vivi. Super quâ proinde fi-
de, ejusque confessione catenas est fundata

Ecclesia, ut adversus istam prævalere haud pos-
sint portæ inferi. At in vi istorum verborum
infallibilitatem fidei, super quâ, ceu Petra est
fundata Ecclesia, non tam Petro secundum se
præcisè spectato, quàm Ecclesiæ Divinitus
repromissam evinci. Et hinc S. Augustinum
asseverare: Petro (non in sua præcisâ persona)
sed quâ totius Ecclesiæ figuram gerenti Dominum
dixisse: super hanc Petram ædificabo Ecclesiam me-
am.

Responsio.

Si Concilium spectetur quâ plenè Oecumeni-
cum, in quo Papa seu quæ Formale quasi con-
stitutivum, seu quæ hierarchici Ecclesiæ Cor-
poris Caput, essentialiter importatur, nulla equi-
dem aditruî potest Papæ super illud seu majoi-
ritas, seu superioritas. At eo ipso, quod præ-
insinuatæ Concilij Oecumenici prærogativæ
huic non competant, nisi quâ Papam cum suo
Christi vicario characterè complectenti, ideo
neutrâ earum attribui potest acephalo, quan-
tumvis Generali Concilio, sed huic realiter ace-
phalo nulla inest, nisi Episcoporum juridic-
tionum in unum Cœtum pro publico Ecclesiæ
Bono collatarum autoritas, cui ex præadduc-
tis sacris Litteris clarè constat, supereminere
Papæ potestatem Oecumenico Concilio, quâ vicariû Chri-
sti characterem Papæ proprium importante,
per abstractivam quandam separationem fiat
quædam inter Papam & Concilium abstractivè
acephalum collatio, tunc in ordine ad illam
duplicem Concilij Oecumenici prærogativam,
ita debent Papa & Concilium consentire in
unum; ut Papa tamen sit quasi anima, Con-
cilium verò acephalicè consideratum sit quasi cor-
pus respectu totius Ecclesiæ Universalis per-
fectè repræsentativi Concilij, quæ Oecumenici.
Cum igitur Papæ etiam solitariè spectato, sit
Divinitus repromissa Petra in fide firmitas, unâ
cum indefinitâ solvendi ac ligandi potestate,
quarum neutrâ tamen, juxta fundamentum ex
præallegatis sacris textibus deductum, compe-
tit Concilio acephalicè spectato, sed quâ plenè
Oecumenico, ideo secundum hanc considera-
tionem rectè dicitur Papa Concilio major ac
superior.

Neque relevant, quæ in contrarium ad-
ducta fuerunt, quasi illa Petra firmitas, sic-
quæ fidei infallibilitas, unâ cum Regni cælo-
rum clavibus non Petro solitariè spectato, sed
Ecclesiæ, sive etiam Petro, quæ Ecclesiæ fi-
guram gerenti, fuisset à Christo repromissa.

Nam sub hoc ipso effato venit conside-
ratu dignissimum, quid importetur per istum
loquendi modum, quo illa Divina repromis-
sio dicitur facta Petro, quæ totius Ecclesiæ fi-
guram gerenti? Numquid enim Capitis, seu
Principis est proprium, ita gerere figuram Reg-
ni, ut istud sit in ipso repræsentativè? Quia igitur
illa Christi verba: Super hanc Petram ædi-
ficabo Ecclesiam meam, &, Tibi dabo claves Regni
cælorum: sunt dicta Petro, quæ Ecclesiæ figu-
ram gerenti, profectò hinc evincitur, Petro
isdem

ijdem verbis fuisse à Christo promissum Ecclesiae Principatum, vi cuius in ipso esset representativè tota Ecclesia; Divo Augustino tract. 124. in Ioannem circa medium ita differente: *Ecclesiae Petrus Apostolus, propter Apostolatus sui Primatum, gerebat figuratâ generalitate personam.* Quantumvis ergo S. Augustinus sub Petrà illâ, super quam ædificata est Ecclesia, intelligat Petri de Christo, seu Ecclesiae fundamento editam fidei confessionem, nullatenus tamen intelligi hoc potest de isthac fidei confessione in abstracto sumptâ, sed quâ spectatâ in concreto, seu quâ per Divinam promissionem fundatâ in Petro, ejusque adeo Successore, quod proinde fidei fundamentum, cum sit adeo firmatum in Petro, ut portæ inferi adversus fidei à Petro editæ, & quâ in Petro firmatæ, Petram prævalere haud possint, manifestè hinc evincitur, ex præadductâ S. Augustini lib. 2. Retract. cap. 21. factâ expositione non minùs firmam stare in Petro, ejusque Successore circa fidei dogmata infallibilitatis prærogativam, ac si dixisset, ea Christi verba: *Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam, respicere Petrum, ejusque Successorem.* Quia igitur Concilio quantumvis Generali *acephalicè* spectato, non competit talis infallibilitatis prærogativa, sed hæc reposita est Concilio, quâ Oecumenico, seu quâ per auctoritatis Pontificiæ accessum animato, & firmato, consequens est, hæc etiam in parte Papam Concilio *acephalicè* sumpto quantumvis cæteroqui Generali, esse majorem ac superiorem.

ARGUMENTUM II.

Ex Ioannis 21. desumptum.

59.

Ubi Christus Oecumenicum pastorale officium erga suam Ecclesiam actualiter contulit Petro hisce verbis: *Pasce oves meas, pasce agnos meos.* Sub hisce namque verbis *Tò Pascere* perinde sonare, ac *Tò regere*, ostensum est in antecedentibus. Quare Oecumenicum Pastorale munus Petro commissum, importat auctoritatem gubernativam, protensam super universis Christi ovibus, & agnis. At in Concilio quantumvis Generali, sed *acephalicè* spectato, qui, nisi oves, seu agni Christi conveniunt, nempe Episcopi ex universo Christiano orbe convocati? Hi verò secundum mentalem à Capite suo Petri Successore quandam præcisionem, sub quâ intelliguntur conficere Conciliū abstractivè acephalum, nullâ potiuntur auctoritate, nisi Episcopali in unum collatâ, ad curandum publicum Ecclesiae Bonum. Atqui Episcopalis jurisdictio ab ipso met Summo Pontifice in Episcopos, ad suæ Pastoralis sollicitudinis partem vocatos, derivata, non potest non semper manere subiecta Pontificiæ Oecumenicæ auctoritati, sicut ipsi etiam Episcopi, quâ Christi oves, seu agni extrahi haudquam possunt à sphaera Oecumenici Petro, ejusque Successori commissi Pastoralis officij. Quia igitur in ejusmodi quantumvis Generali Episcoporum Concilio *acephalicè* spectato, sive in Episcopaliibus ex toto Christiano orbe in unum collatis jurisdictionibus, etiam collectim sumptis,

per factas Scripturas nulla est assignabilis præminentia alicujus supra Papam majoritatis: è contrario autem præadductus sacer textus confert Papæ prærogativam supereminentem omnimodæ jurisdictioni Episcopali, atque suâ gubernativâ auctoritate Oecumenicâ completentem cunctos totius orbis Episcopos, manifesta hinc redditur Papæ supra Generale *acephalicè* spectatum Concilium superioritas.

Objeccio.

Dicent Adversarij. Ex Concilij Tridentini Actis per nos superius descriptis elucere, non esse adhuc definitum dogma; An sub illis Christi verbis: *Pasce oves, seu agnos meos*, isti collectim etiam sumpti, non verò in sensu duntaxat distributivo sint contenti sub Oecumenici Papæ officij Pastoralis sphaerâ gubernativâ: nec adeo ex illo sacro textu evinci, quod Episcopi ex Christiano orbe in unum collecti, ut sic Concilium Generale saltem abstractivè acephalum conficientes, subdantur Papæ auctoritati Oecumenicæ, ut propterea adstruenda sit papæ supra Concilium ejusmodi superioritas.

Responsio.

Enim Christus sub illis ad Petrum prolati verbis: *Pasce agnos meos*, nullam fecit exceptionem sensus collectivi. Quomodo igitur nobis fas erit, hujus collectivi sensus ab illis verbis exceptionem facere, absque aliqua in sacris Litteris fundatâ solidâ ratione? Hæc fortassis exceptio fundabitur in hoc, quod Concilium Generale sit representans Universam Ecclesiam, quæ est columna & firmamentum veritatis. At quia Ecclesia quoad statum perfectè hierarchicum non potest representari in Corpore avulso à Capite, sed quâ integrato ex Capite, ac reliquo Ecclesiae Corpore hierarchico, nequit ad Concilium Generale, quâ acephalum spectare illa prærogativa, secundum quam sit columna & firmamentum veritatis, ex quâ præminentia prætendi posset illa agnorum Christi collectivè sumptorum, ab Oecumenicâ Papæ auctoritate exceptio. Est autem ipso lumine naturæ notum, si Comititia Generalia coalescant ex subditis, neque huic Cœtui, ex Regni Ordinibus coadunato, altior quæpiam præminentia, in comparatione cujus potestas Regia non esset jam suprema, convenire dignosceretur, nefas fore, talibus Comitibus alicujus supra Regem superioritatis præminentiam asserere. At res ita se habet cum Episcoporum, quantumvis Generali Concilio *acephalicè* sumpto, ut, quæ Concilio Oecumenico sunt Divinitus promissæ prærogativæ, eidem non competant, nisi quâ consentienti cum Capite ejusdem quasi informativo, & formaliter perfectivo. Cum igitur omnes ac singuli Episcopi inter Christi agnos computati, secundum se, & omnimodam jurisdictionem subjaceant Pastoralis Papæ officio, ejusque auctoritati Oecumenicæ, neque verò tali Cœtui *acephalicè* spectato, ex sacris Litteris noscatur concessa alicujus

altioris prærogativæ supereminetia, nequit jam Episcoporum Generalis coadunatio, sive jurisdictionem Episcopalem collatio *collectiva*, vi talis collectionis extrahi & sphaera Oecumenicæ Pastoralis, seu gubernativæ, Papæ propriæ autoritatis, atque adeo hujus per Christum asserpta universalitas, nullatenus admittit illam ovium seu agnorum Christi *collectum* sumptorum à Papæ superioritate exceptionem.

CONCLUSIO.

63. EX præadductis textibus Evangelicis efficaciter demonstratur Papæ supra Concilium, quæ *acephalicè* spectatum, superioritas.

Explicatur. Hujus conclusionis centrum ad hoc punctum videtur reduci, quòd Papæ Oecumenicæ autoritas habeat jus superioritatis erga omnimodam Episcopalem non *divisim* tantummodò, sed etiam *collectim* sumptam jurisdictionem: quod tamen principium videtur non esse certum, cum ne Tridentinum quidè Concilium sustinuerit definire quæstionem multoties in eo motam; An Episcoporum, reliquis, præter Petrum, Apostolis in Episcopali munere succedentium jurisdictione sit immediatè à Christo, sitque adeò juris Divini immediati? Quæ proinde quæstio, cum ab illo sacrosancto Concilio non fuerit definita, num vitio vertendum esset, si quispiam pro ejus parte affirmativè stare vellet? Hoc autem posito, foret consequens, quòd in Episcopis ex orbe Christiano *collectis*, Capite licet non interveniente, jam in unum conferretur Apostolorum, quibus Episcopi succedunt, jurisdictione: sub qua proinde collectione Apostolico charactere insignitè jam locus esset prærogativæ illis, quæ Matthæi 18. Apostolis in unum Concilium Christi nomine, id est, Apostolicè autoritate condecoratum, aggregatis sunt promissæ. Sub cuiusmodi etiam prærogativæ nequit jam Concilium, licet *acephalicè* spectatum, lubesse Papæ superioritati. Quare ut conclusionis prædictæ centrum firmum maneat, oportet, per Theologicam demonstrationem ostendere, præmotæ quæstionis statum nequidquam habere momenti ac ponderis, ad Papæ super Episcopos totius orbis Christiani, etiam *collectim* sumptos, superioritatem eternandam; velut ex præsentis conclusionis decursu patebit.

PROBATIO I.

Quæ ex Matthæi 16. firmatur Petri, atque adeò Papæ supra Concilium Generale *acephalicè* sumptum supereminetia quoad infallibilitatis in fidei rebus prærogativam.

64. TENIM sub istis Christi Domini verbis: Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, & portæ inferi non prævalent adversus eam, manifestè comprehenditur Ecclesiæ in fide indefectibilitas, atque adeò in rebus fi-

dei decidendis aliqua intrà Ecclesiam consistens infallibilitas. Atqui ea verba esse accipienda de Petro cum ordine ad perpetuum Ecclesiæ statum, atque adeò cum ordine successione, probat unanims consensus Patrum. Tertullianus namque de præscrip. cap. 22. sic ait: Latuit aliquid Petrum ædificandæ Ecclesiæ petram dictum, claves regni cælorum consecutum? Origenes in Matth. de canone novi Testamenti: Petrus, inquit, super quem Dominus fundavit Ecclesiam, &c. Cyprianus de Unit. Ecclesiæ sic ait: Probatio est ad fidem facilis compendio Veritatis. Loquitur Dominus ad Petrum. Ego dico tibi, quia tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam, &c. Et tibi dabo claves regni cælorum. Et infra: Eidem post resurrectionem suam dicit: Pasce oves meas. Super illum unum ædificat Ecclesiam suam, & illi pascendas mandat oves suas. Basilius Magnus ad cap. 2. Iste. Unus ex his montibus fuit Petrus, quem Petram appellavit propter maximam fidei firmitatem. Et infra: Super quam petram promissit ædificare Ecclesiam. Ambrosius Serm. 47. Petrus pro soliditate durationis Ecclesiarum petra dicitur, sicut ait Dominus: Tu es Petrus, & super hanc petram ædificabo &c. Epiaphanius in Ancorato: Ipse Dominus constituit Petrum principem Apostolorum, petram firmam; super quam Ecclesia Dei ædificata est, &c. Hieronymus Epist. 54. ad Marcellum: Apostolus Petrus, super quem Dominus fundavit Ecclesiam. Et in cap. 16. Matth. Prudens lector inquirit, quomodo post tantam Beatitudinem, Beatus es Simon Barjona, nec audiat: Vade retrò sathana &c. Sed si consideret, qui hoc querit, Petro illam beatitudinem ac potestatem, & ædificationem super eum Ecclesiæ in futuro promissam, non in presenti datam intelligit. Ædificabo, inquit Christus, super te Ecclesiam meam, & dabo tibi claves regni cælorum. Cyrillus Alexandrinus lib. 2. in Ioan. cap. 12. Christus, cum se esse, qui cuncta, antequam fiant, novit, nec Simon fore sibi nomen, sed Petrus prædixit, vocabulo illo commode significans, quòd in eo tanquam petra, lapideque firmissimo suam esset ædificaturus Ecclesiam. Augustinus Serm. 5. in Festo Petri & Pauli: Solus inter Apostolos meruit audire, tu es Petrus, & super hanc petram &c. Ex quibus tale formatur argumentum. Petro, eique soli dictum est: Super hanc Petram ædificabo Ecclesiam meam. At Petrus dictus est petra propter soliditatem durationis ex sancto Ambrosio citato. Ergo super Petrum tanquam petram cum soliditate durationis ædificata est Ecclesia, quatenus Christus ipsi dixit: Pasce oves meas. Ex Cypriano supra.

Objeçtio I.

64. Dices. Si Petrus, ejusque Successor est Petra, super quam ædificata, seu fundata est Ecclesia, quomodo verificari jam potest illud Apostoli 1. Corinth. 3. v. 2. dicentis: Non posse aliud statui fundamentum, præter id, quod positum est, quod est Christus Iesus?

Ii 2

Re-

Responsio.

65. **C**ongruentissimè ac solidissimè responde-
ri solet ad eam objectionem, Petrum, e-
jusque Successorem, quâ Ecclesiæ clavibus,
ac in definiendis rebus fidei infallibilitatis
prærogativâ Divinitus dotatum, esse *secundari-
um* duntaxat, seu Vicarium, ac Christo sub-
ordinatum Ecclesiæ fundamentum, Divo Au-
gustino *serm. 5. in festo Petri & Pauli* ita disse-
rente de Petro: *Solus inter Apostolos meruit
audire: Tu es Petrus, & super hanc Petram ædifi-
cabo Ecclesiam meam, dignus certè, qui ædificandis
populis in domo Dei lapis esset ad fundamentum,
columna ad sustentaculum, clavis ad regnum.*
Quare sacræ Scripturæ autoritatem eatenus
solum Christum statuere fundamentum ac
lapidem Ecclesiæ, ut tamen super hoc funda-
mento detur aliud seu fundamentum, seu
lapis fundamenti superstruatur, cui conveniat,
esse Petram seu fundamentum Ecclesiæ non
primarium, & absolutè instar Christi, sed *vicariè*
duntaxat, ac *secundariò*, seu *participativè*. In vi-
cujus adeò Divinitus participatæ præeminen-
tiæ subsistere Papæ supra Concilio quâ *acephali-
cè* spectato majoritatem, seu superioritatem.

Obiectio II.

66. **I**nstabis. Ut ex hujusmodi prærogativâ e-
vincatur Papæ supra Concilium Generale,
acephalicè licet spectatum seu majoritas, seu
superioritas, oportere, tali Concilio non esse
Divinitus concessam parem præminentiam.
At Synodum ejusmodi Generalem nihil aliud
esse, quàm Universalem Cætum Episcopo-
rum, qui sunt Apostolorum Successores, eo-
rumque adeò potestas est *immediatè* à Deo. Ad
quos proinde in unum congregatos pertinet
etiam illa Christi Domini promissio *Matthæi*
*18. facta sub hisce verbis: Amen dico vobis,
quæcumque alligaveritis super terram, erunt ligata
in cælis, & quæcumque solveritis super terram,
erunt soluta & in cælis.* Et iterum: *Si duo con-
senserint in quacunque re super terram, fiet eis.*
Quamvis enim hæc Christi verba sint con-
exa cum facto contextu, quo Synodi Apostoli-
cæ, cui ea promissio facta est, character in
hoc statuitur à Christo, ut nempe fiat aggre-
gatio in nomine suo: eo ipso tamen, quod E-
piscopi sint Apostolorum Successores, jam
portant nomen Christi. Unde quia Episco-
porum Apostolis succedentium in Concilio
etiam *acephalo* aggregatorum coadunatio ha-
bet verum Synodi Oecumenicæ ex Christi
nomine vicario subsistentem characterem,
consequens est, ei ut sic competere illam *in-
definitè* ad solvendum & ligandum potestatis
autoritatem, unâ cum infallibilitatis in re-
bus fidei definiendis repromissæ prærogati-
vâ.

Responsio.

67. **I**n Apostolis *figillatim* spectatis duplex erat
potestas, nempe Ordinis Episcopalis, &
jurisdictionis à Christo sibi delegatæ erga uni-
versum orbem. Num verò dicere fas est,

Episcopos hujus Apostolicæ ad universum or-
bem potestatis ac *indefinitæ*, licet delegatæ, au-
thoritatis hæredes esse, & quoad plenam e-
jusdem participationem à Christo, præter Pe-
trum, Apostolis per modum duntaxat dele-
gationis personalis concessam, esse horum suc-
cessores? In Episcopis igitur est talis successio
quoad Ordinis duntaxat Episcopalis chara-
cterem, ac potestatem, adeoque *radicalem* so-
lummodò pastoralis officij propriam jurisdic-
tionem, non verò quoad *actualis* jurisdictionis
potestatem *proximam*: sed hanc accipiunt
à Summo Pontifice in partem pastoralis soli-
citudinis eos vocante: quemadmodum in Sa-
cerdotibus etiam simplicibus est quidem po-
testas absolvendi à peccatis quoad characte-
rem Ordinis Sacerdotalis, & *radicalem* in hoc
importatam super peccatis, ac peccatoribus
suum confessionis sacræ tribunal accedenti-
bus jurisdictionem, quæ non aliter subire va-
let *proxima, & actualis* à peccatis absolvendi po-
testatis denominationem, nisi *actualiter* per
facultatem Episcopi, seu ex concessione Papæ
promanantem.

Quemadmodum igitur Sacerdotes quoad
istam à peccatis absolvendi potestatem, quâ
in charactere Sacerdotali radicatum, sunt
quidem ipsorum etiam Apostolorum, quâ
Sacerdotum Successores non *absolutè*, sed *li-
mitatè* ac *restrictivè*, sic Episcopi quoad istam
regendæ Ecclesiæ potestatem *radicalem*, quâ
scilicet radicatum in Episcopali charactere,
non *absolutè*, sed cum isthac limitatione dici
queunt Apostolorum Successores, nec adeò
præferunt characterem Oecumenicæ Aposto-
licæ jurisdictionis erga universam Ecclesiam
potestatis, qui ut sic character Concilij Ge-
neralis quâ Oecumenicæ *formaliter* est constitui-
tus. Qui proinde character, cum deficiat in
Concilio quâ *acephalicè*, ex meris jurisdic-
tionibus Episcopalibus coærcato, ideo ad
tale Concilium haud pertinent Christi promis-
siones factæ de *indefinitè* solvendi ac ligandi su-
per terram potestate, eique connexâ in rebus
fidei infallibilitate. Cum igitur e contra tales
præminentie sint in Papa, cujus Oecumeni-
ca proinde autoritas protenditur super uni-
versas Episcoporum in pastoralis sollicitudinis
partem vocatorum jurisdictiones, manifestè
hinc evincitur Papæ supra Concilium *acephali-
cum*, nullâ altiori, præter jurisdictionum E-
piscopaliū pro universali Ecclesiæ Bono in
unum coalescentium coærcationem, præ-
minentiam dotatum, majoritas ac superioritas.

PROBATIO II.

Desumpta ex Oecumenicâ *indefinitè*
Matthæi 16. repromissâ ligandi
ac solvendi autoritate.

Et enim hæc autoritas protenditur *super*
quocunque in terris subsistente *Morali*, ad
regnum cælorum, Ecclesiam scilicet militan-
tem, & triumphantem ordinabili. At sub isto
quocunque continetur utique omnimoda Epi-
scopalis jurisdictionis tum quoad *actualem* sui soli-
tario.

lationem, & proximè ad regendam certam Diocesis potestatis actuacionem, tum quoad sui morale omnimodum exercitium. Nequit ergo in Concilio acephalo, præter characteres Episcopales immediatè à Christo promanentes, & in hisce radicatas, adeoque radicales duntaxat, ad regendum Dei populum jurisdictiones, non nisi per Summum Pontificem in statum actualis & proximè potentie reducibiles, quidquam reperiri, quod sub illo quocunque ad regnum cælorum ordinabili Morali non sit contentum; super quo adeò emineat Papæ Oecumenica autoritas & superioritas.

Objectio I.

70. **D**ices. Ista verba: *Tibi dabo claves regni cælorum*, non ad solum Petrum, sed ad Apostolos universos dicta esse, sive respicere Petrum non in se solo spectatum, sed quæ totius Ecclesiæ figuram gerentem; uti passim tradit S. Augustinus. Ergo illam potestatem attribuendam esse toti potius Ecclesiæ, quam Petro solitariè sumpto. Unde in Decreto Gratiani causâ 24. q. 1. cap. 6. sic haberi: *Quando Petrus accepit claves, Ecclesiam sanctam significavit.*

Responsio.

71. **Q**uæ sanctus Augustinus tract. 124. in 10. ann. m. circa medium. hanc in rem eleganter disseruit, ad hanc reduci possunt formam syllogisticam. Nempe id, quod per proprietatem in Christo est Ecclesia, hoc per significationem est Petrus in Petra; atque adeò sub istâ significatione intelligitur Christus ita esse Petra Ecclesiæ, ut hæc sit in Christo per proprietatem Capitis absoluti, ac primarij, Petrus autem sit Ecclesia per significationem, seu figuratam duntaxat Capitis Vicarij representationem. At illis ad Petrum prolatis Christi verbis: *Tibi dabo claves Regni cælorum*: Ecclesia in Christo fundata, ab hoc claves Regni eatenus accepit in Petro, quatenus per hunc significatur, sive repræsentatur Ecclesia propter Apostolatûs sui primatum; uti præcitatus S. Augustinus loquitur. Quia igitur Ecclesia accepit claves regni cælorum in Petro, propter Apostolatûs sui primatum, manifestè sequitur, claves Regni cælorum in Petro ita esse datas Ecclesiæ, ut in Petro esset talis potestas tanquam in Principe, seu Capite, sive Præposito universæ Ecclesiæ; uti apertis verbis loquitur is S. Doctor lib. quest. Veteris & Novi Testamenti, item lib. 3. de Baptismo contra Donatistas cap. 1. Quandoquidem ergo Concilium acephalum, quantumvis Generale, sit destitutum tali Capitali præminentia, cui annexæ sunt claves Regni cælorum, Ecclesiæ in Petro, eeu Principe suo concessæ, harum verò indefinita autoritas protendatur super quocunque ad Regnum cælorum in terris ordinabili Morali, neque verò Episcopi in Concilium acephalum quidquam, præter characterem Episcopalem congerant, quod non sit contentum sub illo

quocunque, manifestum hinc redditur, Papæ & eeu Capiti & Principi Ecclesiæ, competere Oecumenicæ autoritatis super tali Concilio superioritatem.

Objectio II.

72. **I**nstabis. Nullibi haberi in sacris Litteris expressum, quod illa indefinita super quocunque in terris Morali Ecclesiæ in Petro concessa clavium potestas transierit in Petri Successores, Romanos Pontifices, nec adeò horum super Concilij, acephalis etiam, superioritatem evinci posse ex illo sacro textu.

Responsio.

73. **E**sto namque, sub ijs formalibus verbis non habeatur expressa Romanorum Pontificum in ea clavium potestate successio, sub ijs tamen eatenus continetur virtualiter, ut per Theologicam demonstrationem efficaciter, ac ineluctabiliter inde eruatur. Etenim illa Christi verba: *Tibi dabo claves Regni cælorum*, determinatè ac demonstratè diriguntur ad Petrum. Illa ipsa autem verba secundum clarum sacri contextûs tenorem sunt à Christo prolata sub connexionione ad præcedentia: *Super hanc petram ædificabo Ecclesiam meam*. Unde planum est, illam potestatem Petro promissam, esse connexam cum Ecclesiâ per Christum fundatâ. At potestas connexa cum statu Ecclesiæ per Christum fundatæ durare debet, quamdiu talis Ecclesiæ status subsistit. Eo ipso autem, quod Christus Dominus promiserit, adversus Ecclesiam a se fundandam portas inferi non fore prævalituras, sequitur, Ecclesiæ hujusmodi statum fore perpetuum, adeoque duraturum usque ad extremi judicij diem. Oportet igitur, secundum Christi Domini verba, illam indefinitam & universalem ligandi ac solvendi potestatem non expirâsse in Petro per Martyrium in cælos sublato, sed perpetuò duraturam esse usque ad diem judicij. At potestas cum Ecclesiæ statu perpetuo connexa, atque adeò perpetua, secundum ipsam rei naturam, ita transit in successores, ut isti cum suo Antecessore reputentur una persona, non quidem materialiter, sed formaliter quoad potestatem officij Pastoralis. Oportet igitur, secundum Christi Domini promissionem, in Ecclesiâ talem esse successiorem, v. cuius perpetuò persistat illa Divinitus promissa, indefinita & universalis ligandi ac solvendi potestas, omnimodam adeò respectu Ecclesiæ, omnes Christi fideles complectentis, judicariam & legislativam auctoritatem importans.

Objectio III.

74. **R**eplicabis. Saltem non consistere ex jure Divino, seu fidei principijs, quod Romanus Pontifex sit Petri Successor, nec adeò Papæ super Concilio acephalo superioritatem esse omnino certam.

h i z

Re.

Responſio.

76. **E**tenim discernere, oportet, tum inter illum de autoritate *indefinita* ſolvendi ac ligandi, cum Eccleſiæ ſtatu perpetuo connexâ poteſtate articulum, ipſius Chriſti Domini promiſſione firmatum, atque adeo fidei dogma complectentem; tum inter prudentiale credibilitatis iudicium, quo ſtatuitur, quis in illâ per Chriſti Domini promiſſionem firmatâ autoritate ſit legitimus Petri ſucceſſor. Atqui ex conſenſu Eccleſiæ, ſucceſſionem à Petro in Romanis Pontificibus enumerantis, deſumunt ſancti Patres argumentum prudentialis credibilitatis, ex quo legitimum in principatu Petri ſucceſſorem ſtatuant Romanum Pontificem: Ea verò natura eſt argumenti, prudentialem in dogmatibus fidei credibilitatem fundantis, ut illud non ſit quidem ex ſui naturâ ſufficiens ad ſpecificandum, ſeu movendum, ac terminandum actum fidei, ſit tamen inducens ad Veritatem Divinam taliter applicandam, ut ex reverentia erga hanc Veritatem voluntas ſe inclinet, intellectumque imperio ſuo captivet in fidei obſequium. In quo exemplo ſuo ita prævit ſanctus Auguſtinus *cap. 4. contra epiſt. fundam.* ut ex illâ Romanorum Pontificum à Petro numeratâ ſucceſſione, tanquam prudentiali credibilitatis argumento, dixerit, *ſe juſtiſſimè teneri in Eccleſiâ, per fidem nimirum Divinam.*

76. Hoc igitur ſancti Auguſtini exemplum ſequi, oportet, cunctos fideles, ac exinde taliter argumentari. Patres antiqui ex Romanorum Pontificum à Petro numeratâ ſucceſſione deſumplerunt prudentiale credibilitatis fundamentum, ex quo concludebant, in illâ ipſâ Eccleſiâ ſtare Veritatem Dei, in quâ ſubiſteteret iſta ſucceſſio. At iſta Veritas Dei pronuntiavit *indefinitam* ligandi ac ſolvendi poteſtatem Petro taliter promiſſam, ut deberet eſſe connexa cum Eccleſiâ per Chriſtum fundatâ, deberetque adeo cum huius ſtatu perpetua eſſe. Unde cum iſta Veritas Divina perpetuetur in Eccleſiâ, Romanorum Pontificum à Petro ſucceſſionem enumerante, oportet, illam *indefinitam* ligandi ac ſolvendi poteſtatem perpetuari in Romano Pontifice, eum Petri ſecundum ſanctos Patres ſucceſſore, ſuper quocunque *Morali* in terris, adeoque ſuper Episcoporum quoque in Concilio acephalo aggregatorum *actualibus* iurisdictionibus, earumque exercitijs, & actibus univerſis ſuperioritatem obtinente.

Objeſtio IV.

77. **U**rgebis. Chriſtum Dominum *Matthæi 18.* univerſis Apoſtoliſ promiſſiſſe: *Quæcunque alligaveritis ſuper terram, erunt ligata & in calis, & quæcunque ſolveritis ſuper terram, erunt ſoluta, & in celo.* Hiſce namque verbis æque cæteris Apoſtoli� videtur promiſſa fuiſſe *indefinita* ligandi & ſolvendi poteſtas. Atqui hanc ipſam promiſſam poteſtatem Deus actu contulit Apoſtoli� *Ioan. 20.* dicens: *Sicut me miſit vivens Pater, & ego mitto vos.* Hanc ipſam verò po-

teſtatem fuiſſe reſpectu totius orbis, patet ex illo *Matthæi ult.* *Euntes ergo, docete omnes gentes &c.* Quomodo ergo plus autoritatis convenire potuit Petro, quam cæteris Apoſtoli�? Et quia iſta autoritas non tranſiit in ſucceſſores Apoſtolorum, cur ſoli Petri ſucceſſori competeret illa univerſalis autoritatis prærogativa?

Reſponſio.

77. **E**x antecedenter dictis multoties jam conſtabat, illam ſolvendi ac ligandi univerſalem à Chriſto promiſſam poteſtatem fuiſſe Apoſtoli� univerſis collatam per modum legationis, ſeu miſſionis, juxta præadducta verba, *Mitto vos.* Unde & *Paulus 2. Corinth. 5. v. 20.* ait: *Pro Chriſto ergo legatione fungimur.* Et ſpecialiter de ſe ipſo *Paulus ad Ephes. 6. v. 20.* ait: *Pro quo (ſcilicet Evangelij myſterio) legatione fungor.* Atqui ex ipſâ naturâ legationis conſtat, ipſam non eſſe perpetuam, ſeu ad ſucceſſores tranſferibilem, ſed indiſtinctam perſonæ, cum qua cohæreat, atque adeo ex ipſi et, eſſe in ea electam.

Contra verò Chriſtus Dominus *Matth. 16. 79.* ita promiſit Petro claves regni cælorum, cum *indefinita* & univerſali poteſtate ligandi ac ſolvendi, ut apertis verbis ſuis ſtatuere huius cum Eccleſiâ ſua ſuper petram inviſibilitatis, ac perpetuè fundandæ connexionem. At verò autoritas cum perpetuo Eccleſiæ ſtatu connexa non poteſt non perpetua, atque adeo in ſucceſſores tranſferibilis eſſe. Hanc ipſam verò *indefinitam* autoritatem Chriſtus poſt reſurrectionem *actualiter* contulit Petro dicens *Ioan. 21. v. 15. 16. & 17. Paſce agnos meos, Paſce oves meas.* At hiſce verbis ſignificatur Paſtoralis officij poteſtas, *indefinitè* complectens omnes Chriſti fideles, atque adeo ipſos etiam Apoſtoli� eum Chriſti agnos.

In quo iterum elucet diſcrimen poteſtatis Petro, ac cæteris Apoſtoli� commiſſæ, cum iſtis nullibi dictum ſit, ut eſſent Chriſti ovium & agnorum *indefinitè* Paſtores, ſed ut per modum miſſionis ſeu legationis euntes docerent omnes gentes. Unde concluditur, ſoli Petro eſſe commiſſum paſtorale in omnes Chriſti fideles officium, quâ connexum cum perpetuo Eccleſiæ ſtatu. Cum igitur officium paſtorale cum tali perpetuo Eccleſiæ ſtatu connexum, Petro commiſſum, oporteat, eſſe perpetuum, e contra verò poteſtas ligandi ac ſolvendi cæteris Apoſtoli� per modum legationis conceſſa, de ſua natura ſit reſtriſta ad perſonam, facile elucet, cur Petri, non autem cæterorum Apoſtolorum iurisdictionis autoritas tranſierit in ſucceſſores.

Quandoquidem igitur Petri, ejuſque ſucceſſoris Oecumenica paſtoralis officij ſuper cunctos Chriſti agnos, atque adeo Episcopos etiam protenta poteſtas, ſit ipſiſſima clavium Eccleſiæ prorsus *indefinita* ad quæcunque ſuper terris *Morale*, adeoque ſuper Episcopales iurisdictiones, earumque intrâ Concilium acephalum exercitia, & actus poteſtativos ſe ſo extendens autoritas, nequit Concilium, quan-

quantumvis Generale *acephalicè* spectatum, quoad universa in eo agitata, non subesse superioritati Romani Pontificis.

Corollarium.

31. **EX** dictis inferitur. In ea questione; *An Papa sit Concilio superior* & semper esse circum spectè distinguendum inter Concilium quò *formaliter* etiam Oecumenicum, & *abstractivè* saltem acephalum, atque solum *materialiter* universale, ac generale. Sub priori namque consideratione duæ sunt Concilii *formaliter* etiam Oecumenici prærogativæ, quarum una est confirmata in fidei dogmatibus decidendis infallibilitas, quam Papæ extra Concilium definitis infallibilitate *secundum nos* (id est, in quantum ex Ecclesiæ definitione nobis constat) esse majorem, sæpe jam dicebamus, quamquam nullam involvat superioritatem respectu Papæ, utpote Capituli tali Concilio præsentis, à cujus etiam caractere & concursu dependet illa omnimodæ ac consummatæ infallibilitatis præminentia.

32. Et si porro tali Concilio, quò Oecumenico, competat illa *Matthæi 18.* promissa *indefinita* ligandi & solvendi potestas, omnimodaque adeò legislativa & judiciaria autoritas, per hanc tamen nihil unquam statui potest, quod sub *indefinito* illo in Regnum cælorum ordinabili *quocunque Morali* non comprehendatur, atque adeò per auctoritatem Papæ semper sit solubile, nisi quatenus altioris principij ratio talem solutionem, seu variationem vetat, quemadmodum fit in decretis fidei, ex quorum sanctionibus supra candelabrum Ecclesiæ sanctæ ita ponitur Primæ Veritatis revelantis auctoritas, ut ex hujus respectu neque Papa, neque Concilium ullum Oecumenicum possit in eis aliquam facere mutationem. Quare ad fidei decreta obligatur quidem Papa, non tamen in vi superioritatis Concilio super se competentis, sed in vi illius altioris principij, nempe Primæ Veritatis, mediante tali per Concilium, unà & Papam firmato decreto, sub omnimodæ infallibilitatis certitudine applicata. At verò in ordine ad motum decreta à Concilio Oecumenico firmata semper integra manet *indefinita* & Oecumenica super *quocunque Morali* protensa Summi Pontificis propria, ligandi & solvendi autoritas, quamquam in vi hujus nequeat Papa dici superior Concilio Oecumenico, utpote quod parem secum ad Concilium tale concurrente, jurisdictionem obtinet. Secus autem est de Concilio *acephalicè* spectato, cui ut sic, quò secundum præcisionem vel *realem*, vel *mentalem* avulso à Capite, neutra illarum Concilii quò *formaliter*, ac *perfectè* etiam *integraliter* Oecumenico, solummodo promissarum præminentiarum convenit, manetque adeò in statu subjectionis erga Oecumenicam Papæ auctoritatem.

DISQUISITIO IV.

An Papæ supra Concilium acephalicè spectatum superioritas ex ipsismet Oecumenicis Synodis Generalibus, historisque Ecclesiasticis demonstrari valeat?

S. I.

10. **E**gregia in hanc rem argumenta producere licet ac lubet ex Authore *tract. de libertatibus Ecclesiæ Gallicanæ. lib. 5. cap. 13.* Consentunt, inquit, Catholici, Summum Pontificem esse visibile Caput Ecclesiæ. Visibile, inquam; nam invisibile, ac primum, ac præcipuum solus Christus est. Caput autem non solum pars corporis præcipua est; sed & in eo solo vigent omnes sensus, ut, si discindi sine interitu corpus posset, Caput cæteris omnibus membris, etiam simul sumptis, præstantius foret. Frequentissimum est in tota vita civili, præsertim apud Jurisconsultos, ut caput pro persona ipsa accipiatur, quod de reliquo corpore vix aliquod reperias exemplum.

33. Cùm nunquam contingerit (neque futurum sit unquam) ut Summus Pontifex legitimus, & indubitatus magnum, vel majorem Episcoporum numerum, à sua parte stantem non habeat: nonne Ecclesiæ Corpus per Caput cum multis alijs membris præcipuis melius præsentabitur, quam per alia membra sine capite? Quid igitur aliud efficiunt, qui Concilium sine Pontifice cum Pontifice solo comparant, eique præferunt, quam ut periculo schismatis viam aperiant?

34. Ipsi etiam Episcopi non solum seorsim, sed etiam in Concilio congregati, Romanum Pontificem Caput, ac Patrem habent. Hoc inter alia proficitur Concilio Chalcedonense in *Epistola, seu relatione ad S. Leonem sub finem: Rogamus igitur, & tuis Decretis nostrum honorari judicium, sicut nos Capiti in bonis adjecimus consonantiam, sic & Summis Tuis filiis, quod decet, adimpleat.* Caput autem Concilij dicitur Pontifex, non tantum, quòd primo, ac præcipuo loco sit, sed quia, ut ait idem S. Leo alibi *citatus; Christus ab ipso quasi quodam Capite dona sua velut in corpus omne diffundit.* Sicut ergo quilibet Episcopus, quia est Ecclesiæ particularis Caput, ipsamet Ecclesia particularis censetur, ejusque Pastor, & Doctor, quem audire, ac sequi tenentur non solum singuli, sed etiam omnes illius Diocesis homines; nec ad eos de illius doctrinâ & regimine spectat judicare, sed ad superiorem extra Diocesim, ita Summus Pontifex, Ecclesiæ universæ Caput, ipsam solus melius, quam cætera membra sine ipso, videtur exhibere; ejusque Pastor, & Doctor est, cui tenentur obedire tum Laici, tum Clerici, tum seorsim, tum conjunctim, quotquot intra Ecclesiam sunt.

41. Adeò difficilis, ac ferè impossibilis est Conciliorum generalium congregatio, ut verisimile non sit, Christum principalem eis Ecclesiæ